

ПРИНЦИПИ ДИСТАНЦІЙНОГО НАВЧАННЯ ТА ЕФЕКТИВНІ УМОВИ СТВОРЕННЯ ДИСТАНЦІЙНОГО КУРСУ

Коберник Г. І., кандидат педагогічних наук, професор

Уманський державний педагогічний

університет імені Павла Тичини

Узагальнюючи наукові праці дослідників із питань теорії і практики дистанційного навчання, слід відокремити такі напрями напрацювань: наукове забезпечення дистанційної професійної освіти, проблеми та напрями досліджень зазначеної галузі (В. Биков, М. Михальченко, Л. Лещенко, П. Стефаненко); організаційно-педагогічні основи дистанційної освіти за кордоном та в Україні (В. Олійник, В. Жулкевська, Н. Жевакіна, Н. Корсунська, М. Танась, П. Таланчук, О. Третяк, Т. Койчева, В. Шейко та ін.); психолого-педагогічні аспекти і технології створення дистанційного курсу (В. Кухаренко, Т. Олійник, В. Рибалка, Н. Сиротенко, А. Петренко, М. Беседіна, Є. Блінов, К. Власенко, В. Гура, Н. Дацун); можливості й перспективи дистанційного навчання у вищих навчальних закладах України та за кордоном (Р. Гуревич, В. Жулькевська, Т. Гусак, І. Клименко, К. Корсак та ін.).

Аналіз літератури за темою показав, що дистанційне навчання стало предметом вивчення багатьох авторів. До найбільш значних можна віднести роботи О. Андреева [1], В. Зінченко [2], В. Овсянникова [3], А. Хуторського [4; 5] та ін.

Щоб зрозуміти, що означає дистанційне навчання через Інтернет за сутністю, необхідно, перш за все, виходити з того, що це порівняно нова система освіти, хоча деякою мірою і є на вищому рівні логічним продовженням досвіду заочного навчання з листування, коли безпосередні особисті контакти між викладачем і студентом відсутні. Це останнє залишається єдиним, що об'єднує традиційну заочну освіту і класичну форму дистанційного навчання на основі інтернет-технологій. На перший план виходить методика так званого розподіленого навчання, що поєднує традиційні методи спілкування викладача та студентів на лекціях і семінарах .